

РЕШЕНИЕ

№ 27596

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 18.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8844** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. А. С.-А., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 473/19.07.2024г. по чл.171, т.2а, б.“А“ от ЗДвП, издадена от полицаи при 02 РУ-ОДМВР-Б., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на Г. А. С.-А. е наложена ПАМ прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В с.з. жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и с адв. В..

Ответникът по жалбата – полицаи при 02 РУ-ОДМВР-Б., редовно призован за съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител по делото.

Административният съд, след преценка на атакуваната заповед, доводите на страните и представените писмени доказателства, установи от фактическа и правна стана следното:

Жалбата е допустима, като подадена от легитимирано лице и в срока по чл. 149 от

АПК, но разгледана по същество се явява основателна. Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е основателна поради следните съображения:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 18.07.2024г. около 01,20ч. в [населено място] на ул. Изворите с посока на движение към ул. В. А. Б. С. управлявал л.а. Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Г. А. С.-А., като при извършената справка е установено, че водача е лишен от право да управлява МПС по административен или съдебен ред, което представлява нарушение на чл. 150 от ЗДвП. Съставен е акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1251208 от 18.07.2024г.

Въз основа на така установеното административно нарушение и на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган - полиция при 02 РУ-ОДМВР-Б., е приложил принудителна административна мярка на оспорващата като е издал оспорената заповед – предмет на настоящото съдебно производство.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неспособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 473/19.07.2024г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Приложената на Г. А. С.-А. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 10.08.2024г. около 12:55 ч. в [населено място], собственото й МПС е бил управлявано от П. П., който не притежава СУМПС /неправоспособен/. Следователно наложената на жалбоподателката принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на МПС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", пр. последно – на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което е налице обстоятелство по пр.1-во, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му респ. е лишен от такова по административен или съдебен реда.

В случая обаче, жалбоподателката не е собственик на процесния автомобил. Видно от приложения договор за лизинг респ. Свидетелство за регистрация на МПС част I, лекият автомобил „Фалксваген Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на „Порше лизинг БГ“ ЕООД, а Г. А. е само ползвател, поради което настоящата инстанция намира, че ПАМ е следвало да бъде наложена на собственика на МПС, а именно на „Порше лизинг БГ“ ЕООД, а не на жалбоподателката.

За пълнота следва да се отбележи още, че от доказателствата по делото и по –специално от обясненията на св. Б. С., на които съдът дава вяра, по несъмнен начин се установява, че жалбоподателката, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикала противоправния резултат – управлението на притежавания от нея автомобил от неправоспособен водач. Същата е оставила МПС-то пред дома си и докато е спала, синът ѝ е взел ключа за автомобила и е потеглил с процесното МПС без нейно знание или съгласие. Следователно управлението на лекия автомобил от лице, лишено от правоуправление на МПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, в случая на ползвателката, а е изцяло резултат от действията на неправоспособния водач А. С., който без знанието и съотв. без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от неправопособен водач.

Изложеното обосновава извод, за издаването на оспорената заповед от компетентен орган, в предвидената форма, но при неизпълнение на задължението да изясни всички факти и обстоятелства от значение за издаването на акта, довело до необоснованост на акта и материалната му незаконосъобразност по чл.146, ал. 4 АПК, представляващо основание за отмяна.

На основание изложеното и чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. А. С.-А., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 473/19.07.2024г. по чл.171, т.2а, б. „А“ от ЗДвП, издадена от полицаи при 02 РУ-ОДМВР-Б., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на Г. А. С.-А. е наложена ПАМ прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ:

